

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 162/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. CIMRÁK s. r. o., Štefánikova 7, Nitra, IČO 36 868 876, proti uzneseniu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 7 Er 999/2008 z 11. februára 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. mája 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ostatných príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľ vystupuje pred okresným súdom ako povinný v exekučnom konaní vedenom na základe návrhu oprávnenej [REDAKOVANÉ] na splnenie povinnosti uviesť špecifikované pozemky do pôvodného stavu postupom uvedeným vo výroku rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 7 C 1763/93-254 zo 7. septembra 2001 (ďalej len „exekučný titul“). Proti upovedomeniu o začatí exekúcie podal sťažovateľ námietky, ktoré okresný súd napadnutým uznesením zamietol.

3. Okresný súd v napadnutom uznesení zhrnul obsah námietok sťažovateľa, priebeh exekučného konania, ako aj podstatný obsah dokazovania uskutočneného na pojednávaniach v decembri 2016 a v januári 2019. Z vykonaných dôkazov zistil, že sťažovateľ naviezol približne 3.142 m³ zeminy pred začatím exekúcie na pozemky oprávnenej. Napriek tomu nebolo podľa okresného súdu možné

s určitosťou prijať záver, že došlo k splneniu uloženej povinnosti. Na opakované návrhy oprávnenej pristúpil súd k znaleckému dokazovaniu, uznesením z júla 2019 jej uložil povinnosť zložiť preddavok v predpokladanej výške. Pre jeho nezloženie navrhovaný dôkaz nevykonala. Upriamil pozornosť na to, že dôkazné bremeno pri námietkach proti exekúcii zaťažuje povinného a nestotožnil sa s jeho názorom, že oprávnená nepreukázala uvedenie alebo neuvedenie pozemkov do pôvodného stavu, resp. s tým, či navezené množstvo zeminy zodpovedá tomu skôr odvezenému. Odkázal aj na skoršie uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8 CoE 194/2014-226 zo 14. októbra 2015, ktorým sa cítil byť viazaný v otázke dôkazného bremena a následkov jeho neunesenia povinným. Nevykonanie oprávnenu navrhutej obhliadky odôvodnil jej bezvýznamnosťou a nespôsobilosťou na zodpovedanie základnej otázky bez súčasného znaleckého dokazovania.

4. Konštatoval preto preukázanie čiastočného splnenia povinnosti uloženej exekučným titulom, čo ale nepostačovalo pre vyhovenie námietkam a zastavenie exekúcie, pretože bolo potrebné preukázať úplné splnenie povinnosti. Zmienil sa aj o nevymedzení pôvodného stavu v exekučnom titule konkrétnymi údajmi a charakteristikami, čo by sa dalo zistiť práve znaleckým dokazovaním. Sťažovateľ v exekučnom konaní znalecké dokazovanie nenavrhol a podľa okresného súdu nemožno na zaplatenie preddavku na trovy znaleckého dokazovania zaviazať toho, kto ho nenavrhuje. Napokon uzavrel, že sťažovateľ nepreukázaním úplného splnenia uloženej povinnosti neunesol dôkazné bremeno.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutému uzneseniu sťažovateľ argumentuje v ústavnej sťažnosti takto:

- a) Napadnuté uznesenie je arbitrárne a nezákonné, pretože nevychádza zo skutkového a z právneho stavu. Exekučný titul je nevykonateľný, keďže projekt nie je k rozsudku pripojený, nie je určený spôsob navozenia zeminy ani bonita, označenie parciel je neúplné, dve z uvedených parciel nie sú vôbec v katastri nehnuteľností, a teda právne ani fakticky neexistujú. Exekúciu nie je možné splniť.
- b) Oprávnená nemohla samostatne podať návrh na vykonanie exekúcie bez súhlasu väčšinových spoluvlastníkov, resp. bez preukázania dohody o hospodárení so spoločnou nehnuteľnosťou, pretože ide o nerozlučné hmotnoprávne a procesné spoločenstvo.
- c) Okresný súd postupoval arbitrárne, ak sa nevysporiadal s vyhlásením ostatných spoluvlastníkov nehnuteľnosti o splnení exekučného titulu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a práva na ochranu vlastníctva (čl. 20 ods. 1 ústavy) uznesením okresného súdu o zamietnutí námietok sťažovateľa.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces:

7. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy,

ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

8. Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

9. Z obsahu sťažnostných námietok vyplýva, že sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou snaží spor, ktorý vyvolal v exekúcii (v konaní o námietkach proti exekúcii, resp. neskôr v konaní o zastavenie exekúcie), presunúť na ústavný súd. Uvedený postup ústavný súd nemôže odobriť, pretože primárne nie je súdom skutkovým. Postup sťažovateľa je zvýraznený skutočnosťou, že argumenty, ktoré vzniesol proti napadnutému uzneseniu, nepredniesol vo svojich námietkach proti exekúcii, v konaní o ktorých sa uplatňuje koncentračná zásada [§ 50 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. marca 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“)]. Ústavný súd z námietok sťažovateľa z augusta 2007 zistil, že v nich neuviedol žiadny z argumentov obsiahnutých v ústavnej sťažnosti. Argumentoval len splnením uloženej povinnosti pred začatím exekučného konania. Táto skutočnosť nutne vedie ústavný súd k záveru o ich neprípustnosti, pretože riadny právny prostriedok na ochranu svojho označeného práva na súdnu ochranu (námietky proti exekúcii) sťažovateľ nevyčerpal.

10. Nemenej podstatnou skutočnosťou zistenou ústavným súdom v súčinnosti s okresným súdom je podanie návrhu na zastavenie a odklad exekúcie sťažovateľom 20. marca 2020. V ňom uviedol totožné argumenty, aké sa nachádzajú v ústavnej sťažnosti (nevykonateľný exekučný titul, neexistencia pozemkov, absencia oprávnenia na podanie návrhu na vykonanie exekúcie oprávnenou). Okresný súd na základe uvedeného návrhu sťažovateľa uznesením č. k. 7 Er 999/2008-387 z 28. októbra 2020 okrem iného zastavil exekúciu, uznesenie však zatiaľ nenadobudlo právoplatnosť. Z časovej následnosti úkonov sťažovateľa vyplýva jeho procesná opatrnosť, resp. snaha „poistiť sa“ napadnutím uznesenia ústavnou sťažnosťou pre prípad nevyhovenia jeho skôr podanému návrhu na zastavenie exekúcie okresným súdom. Takýto postup však ústavný súd nemôže vyhodnotiť inak ako nenáležitý, pretože ústavný súd stavia do pozície, aby vyhodnocoval okolnosti, ktoré boli predložené na rozhodnutie všeobecnému súdu a konanie o nich stále nie je právoplatne skončené, a preto na vecné prerokovanie ústavnej sťažnosti, ktorej obsah sa zhoduje s podaným návrhom sťažovateľa na zastavenie a odklad exekúcie, chýba ústavnému súdu právomoc.

11. V nadväznosti na už uvedené úvahy ústavný súd konštatuje, že v skutočnosti (z materiálneho hľadiska) sťažovateľ nepodal námietky proti exekúcii (v zmysle § 50 ods. 1 Exekučného poriadku) s argumentáciou, akú použil v ústavnej sťažnosti. Tento nedostatok by viedol k odmietnutiu ústavnej sťažnosti z dôvodu neprípustnosti. V okolnostiach prípadu je však rozhodujúce, že sťažovateľ ešte pred podaním ústavnej sťažnosti (tri dni pred dorúčením napadnutého uznesenia) vyvolal v exekučnom konaní spor o zastavenie exekúcie, v ktorom použil argumentáciu totožnú s tou uvedenou v ústavnej sťažnosti. Opísaný postup bol prípustný podľa právnej úpravy vzťahujúcej sa na exekučné konanie sťažovateľa. Po zamietnutí námietok sťažovateľ mohol smerovať proti neoprávnenému vedeniu exekúcie návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom bolo

možné uplatniť aj tvrdenia, ktoré už mohli byť uplatnené skôr v námietkach proti exekúcii. To napokon sťažovateľ aj urobil, ako to vyplýva z predchádzajúceho bodu, a okresný súd mu dokonca poskytol súdnu ochranu v zmysle jeho návrhu.

12. Ústavný súd však za takýchto okolností nemôže konať o podanej ústavnej sťažnosti, pretože právomoc okresného súdu predchádza právomoci ústavného súdu rozhodnúť o ochrane práv sťažovateľa uvedených v ústavnej sťažnosti. O návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie ešte nebolo konečným spôsobom rozhodnuté všeobecnými súdmi. Ich právomoc predchádza právomoci ústavného súdu, preto v zmysle zásady subsidiarity musí ústavný súd odmietnuť návrh na začatie konania podľa § 132 ods. 1 v spojení s § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práva na ochranu vlastníctva:

13. Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na ochranu vlastníctva v ústavnej sťažnosti nespozoroval konkrétne argumenty o porušení práva sťažovateľa. Sťažovateľ len v závere paušálne vzťahol celú predchádzajúcu argumentáciu aj na porušenie označeného práva. Zistený bol teda neodstrániteľný nedostatok ústavnej sťažnosti, čo viedlo ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa k jej odmietnutiu podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že nemá náležitosti (konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základného práva) podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

14. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2021

Libor DUEA
predseda senátu